

Forfatter: Kierkegaard, Søren

Titel: Journalen NB27 : 1852

Citation: Kierkegaard, Søren: "Journalen NB27 : 1852", i Kierkegaard, Søren: *Søren Kierkegaards Skrifter, Bd. 25*, Søren Kierkegaard Forskningscenteret 2008 , s. 27.
Onlineudgave fra Søren Kierkegaards Skrifter: <https://tekster.kb.dk/text/sks-nb27-txt-shoot-n38.pdf> (tilgået 12. juli 2024)

Anvendt udgave: Søren Kierkegaards Skrifter, Bd. 25

Ophavsret: Materialet er dedikeret til public domain. Husk dog altid at kreditere ophavsmanden.
[Læs CC0-erklæringen](#)

NB27:38

#

Sidste Kamp.

Saa kommer der for hine Herlige et Sidste, af al deres Lidelse den frygteligste: Kraften forlader dem, ogsaa Gud forlader dem; det bliver saa indlysende for enhver samtidig Pharisæer, enhver Kræmmersvend kort for enhver Samtidig, at det Msk. var en Daare »det viser nu Resultatet af hans Liv«, og selv er han uden Kraft og forladt af Gud og maa lide denne Ydmygelse, den sidste i hvilken Gud prøver ham, om han endnu vil holde sig til Gud.

Saaledes har det været med dem Alle, lige fra ham der paa Korset, omgiven af den seierrige Samtids Haan og Spot paa en Maade maatte give dem Ret og sige: min Gud, min Gud, hvi haver Du forladt mig. Saaledes har det været med dem Alle. Vil man anføre Luther, da maa bemærkes, at jo Luther svingede ind i Verdsligheden og egl. kom til at seire i verdslig Forstand, altsaa ikke kom til at gjøre det sidste Løb, Noget han just i sit Livs Slutning bebreidede sig, om han ikke skulde gaaet til Rom og være blevet henrettet istedetfor at lade sig protegere af Verdsligheden; og havde han gjort det, saa vilde der ogsaa for ham være kommet denne sidste Lidelse. Men den redelige Luther blev trods al sin Redelighed dog maaskee Anledning til den uhyre Forvexling, der har forvirret Protestantismen: at man forvexler det verdsligt at seire med det gudeligt at seire.

Frygtelige Lidelse! Jeg kan dog ikke tænke mig det anderledes, end at den saaledes Lidende dog er med Gud istand til at fastholde, at denne Lidelse ikke er Sandhed, at det er den sidste Anfægtelse, at det blot er en ganske liden Stund om at gjøre, saa har han for evigt Gud igjen, for evigt seiret, saaledes at just denne Lidelse ogsaa hørte med til den fuldstændige Seier. Men dog, dog, dog rædsomt!

O, naar det ikke falder En ind Andet end at Xstd. forholder sig til Livs-Nydelse, ja saa kan man sagtens være meddelsom, ivrig for at vinde Andre. Det er jo saa ganske som Fod i Hose: at invitere Andre hvor der er Noget at profitere. Men naar man forstaaer at det er Lidelse, idel Lidelse – ja, saa hører der guddommelig Myndighed og Tro til for ganske roligt at kunne indbyde Andre. Mig kan det være tungt nok, at holde mig selv til Lidelsen, at jeg ikke springer fra: men jeg har virkelig ikke Kræfter til saa at indbyde Andre. Jeg er snarere i det Tilfælde, at jeg egl. Ingen tør lade forstaae, hvorledes der maa lides, hvorledes jeg lider (jeg som dog, sammenlignet med de Herlige, kun lider barnagtigt) thi saa tænker jeg, bleve Alle angst og bange for mig. Men hvor Guddommeligt: at indbyde Mskene til idel Lidelse og Qval; sandeligen det

er at være forvisset om sin Sags Rigtighed, det er
guddommeligt!